

1. fejezet: Szabadon

Alexander

Türelmetlenül doboltam ujjammal a dosszién. Már is utáltam ezt az egészet, nem nekem való a sok papírmunka.

- Mennyi van még hátra? - kérdeztem Jacobot. A barátom az íróasztal túloldalán ült, épp egy másik mappát tanulmányozott.

A kezemben lévő átcsúsztattam elé. Jacob felnézett rám, és elmosolyodott. Fene jóképű volt a gondosan felnyírt frizurájával és a szemüveggel az orrán, ami meglehetősen intellektuálissá tette megjelenését.

- Tudtam, hogy egy órát sem fogsz kibírni, Alex - ingatta a fejét.

- Én nem vagyok olyan aktakukac, mint te - vágtam egy „hagyj már békén” grimaszt.

Jacob hátradőlt, és a karját összefonta maga előtt.

- Apád rád hagyott mindent. Ha jól szeretnéd csinálni, át kell néznünk az összes iratot. Hogy akarsz átvenni, ha azt sem tudod, mi van?

Ő a legjobb barátom, és most már az ügyvédem is. Apámat három hete temettük el, így időszerűnek tartottuk, hogy munkához lássunk. Számos ingatlant és üzletet örököltem, de nagy részükről gyakorlatilag semmit sem tudtam. Egy évvel ezelőtt, miután befejeztem az egyetemet, rögtön beálltam apám mellé dolgozni. Az egyik kisebb kaszinó vezetését bízta rám, amit ugyan szerettem, és elvileg jól is csináltam, de ezenkívül semmi másba nem folytam bele, így most azért ültünk itt Jacobbal, hogy kiokosítsuk magunkat.

- Rád hagyom. - Felálltam. - Addig én megyek, intézem a vacsorát. - Elindultam, majd visszanéztem rá. - Itt alszol?

- Ezek szerint késő éjszakáig akarsz dolgoztatni - nevetett fel könnyedén, majd ő is felállt, hogy töltsön magának egy italt.

- Ha leiszod magad, akkor nem - tréfálkoztam. - Tölts nekem is!

Jacob a bejárat melletti kisasztalon sorakozó italokhoz sétált. Fülemmel a telefonomon, a saját éttermünkből rendeltem, közben a barátomat figyeltem. Jacob hanyag mozdulattal félig töltötte a poharainkat, ruganyos léptekkel odahozta nekem, és felém nyújtotta.

- Mit akarsz a házzal? - kérdezte, és leült a kanapéra.

Nekidőltem az egyik komódnak, és megemeltem felé a poharat.

- Megtartom.

Mindketten elgondolkodva kortyoltunk bele az italunkba.

- Nem túl nagy neked? - Meglazította a nyakkendőjét.

Amikor Jacob dolgozott, mindig elegánsan öltözött, más esetben ő is laza szerelésekben járt, mint a legtöbb huszonéves.

- Lehet, de szeretem. Egyébként sem nekem kell takarítani - vontam meg a vállam.

Apámmal egy kisebb villában éltünk, és most, hogy ő nincs, sem állt szándékomban elköltözni innen, hisz minden megvan benne, amire csak szükségem lehet. Az emeleti öt szoba mellett akadt még egy kisebb konditerem, kártyaszoba, szép kert, medence, és persze mindegyik pazarul berendezve. Igaz, fenntartani meglehetősen költséges, de eleget örököltem ahhoz, hogy ne fájjon a fejem emiatt.

Jacob megeresztett felém egy lehengerlő mosolyt.

- Ahogy gondolod. Bár sejtem, hogy nem sokszor fogsz itt egyedül tartózkodni.

- Most már enyém a világ - kacsintottam rá.

- Csak ésszel! - Kiürítette a poharát, visszament az asztalhoz, és tenyerét egy újabb kupacra fektette. - Ezeket még átnézem, te pedig addig azt csinálsz, amit akarsz. Majd szólj, ha megjött a vacsora.

- Kösz, haver! - vigyorogtam, és máris kiviharzottam a helyiségből, mielőtt újra befogott volna olvasgatni.

Leültem a nappaliban, bekapcsoltam a tévét, és a telefonomat bújtam, hogy szerezzek valakit éjszakára. Unottan görgettem a nevetet, majd ledobtam magam mellé a készüléket. Túl régen beszéltem már mindenkivel, aki szóba jöhetett volna. Egy srácre vágytam, hisz ezer éve nem volt...

Hatalmas, megkönnyebbült sóhaj szakadt fel belőlem. Most már újra élhettem. Senki sem maradt, aki gátat szabhatott volna nekem. Nem kellett megjárnom, hogy a nőket szeretem. Oké, nem állítom, hogy a nők taszítottak, de alapjáraton mindig is a fiúk vonzottak. Apám hallani sem akart a „ferde” hajlamaimról, így kényszerből lányokkal találkoztam. Ezek a randik annyiból álltak, hogy néha hazahoztam egy-egy nőneműt, így apám megnyugodhatott.

Nem állítom, hogy hatalmas kényszer lett volna ez az egész, azonban nem tagadhattam meg önmagamat. Jacob lett a segítségem abban, hogy ne zakkanjak meg teljesen. Az ő lakásán ejtettem meg a fiúkkal való találkáimat. A barátom mindig falazott nekem.

Mivel nem vágytam semmi tartósra, ez a helyzet eléggé kényelmesnek bizonyult. Apámmal is jó maradt a viszonyom, és nem kellett magamtól megtagadni semmit, habár nem vittem túlzásba ezeket az alkalmakat.

Kizárólag amiatt nem lázadtam az elvárásokkal szemben, mert nekem már csak ő maradt, senki más. Anya még tizenkét éves koromban meghalt, a nagyszüleim sem éltek, így számomra apám jelentette az egyedüli családot. Természetes, hogy a kedvére tettem. Hiányzott, az az igazság. Meglehetősen üresnek tűnt a ház nélküle.

A csengő hangja zavart meg az elmélkedésemben. A bejárathoz sétáltam, megnyomtam a kapunyitó gombot, és kimentem a lépcsőre. Megvártam, amíg begurul az udvarra az éttermünk logójával ellátott autó. Egy fiatal srác szállt ki belőle, felém intett, kivette a csomagtartóból a két tasakot, majd odahozta hozzám.

- Helló! Meghozta a vacsorát.

Kihúztam a kezemet a zsebemből, és átvettem tőle. A srác kedvesen mosolygott rám. Olyan tizenkilenc-húsz év körüli lehetett, egész helyesnek volt mondható.

- Esetleg nem te vagy hozzá a desszert? - Egy féloldalas mosolyt eresztettem meg felé.

A fiú elpirult, de nem különösebben jött zavarba.

- Éppenséggel lehetnék, de még dolgoznom kell - felelte, ám nem indult el, hanem várakozóan nézett fel rám.

Kimondottan tetszett, amit a barna szemeiben láttam.

- Hány óráig? - kérdeztem vissza.

- Kilencig.

- Akkor lassan eszek. Most már tudod, hová kell jönnöd, ha teljessé akarod tenni a menüt. - Leléptem hozzá a lépcsőn, a szabad kezemmel elkaptam a derekát, és lesmároltam.

Nem tartott sokáig, csak biztosra akartam menni, hogy érti, komolyan beszéltem.

- Khm, oké. Itt leszek - lihegte, miután elengedtem.

- Igyekezz! - Jókedvűen engedtem útjára.

Megvártam, amíg kihajt, majd visszazártam a kaput, és vidáman pakoltam ki az ételt a konyhában. Szóltam Jacobnak, és pár perc múlva már az étkezőben, egymással szemben ülve fogyasztottuk el a vacsoránkat, egy-egy pohár bor társaságában.

- Jól haladtál? - kérdeztem, mert azért csak érdekelt, mire jutott.

- Persze. Van egy csomó ingatlanod, amik ki vannak adva bérbe, így azokkal nem lesz semmi problémád - mondta két falat között. - Tudtad, hogy van egy melegbárod is? Pontosabban csak az ingatlan a tiéd, de más üzemelteti.

Meglepetten néztem rá. Ez aztán tényleg váratlanul ért, mert apámból nem néztem volna ki, hogy ilyesmit engedélyez az ingatlanában. Nagyjából ismertem ezeket a helyeket a városban, de egyikbe sem jártam, vagy csak elvétve, nehogy az öreg fülébe jusson, vagy nyilvános helyen elcsábuljak. Erre most kiderül, hogy ugyan közvetve, de nekünk is van egy.

- Hm, akkor holnap este elugorhatnánk megnézni, mi a helyzet arrafelé - csaptam le a lehetőségre.

- Mindjárt gondoltam - morogta Jacob.

- Neked sem ártana beújítani - vonogattam a szemöldököm.

Ő csak a fejét rázta.

- Nem fogsz rábeszélni semmi olyanra.

- Ugyan már! Egyszer már kipróbáltad, és azt mondtad, nem volt olyan rossz.

- Az már rég volt. Azóta más szelek fújnak. - Kiürítette a poharát, majd újratöltötte.

Úgy három évvel ezelőtt egy házibuliban múltattuk az időt. A csajok és a pasik már akkor is eléggé buktak a kigyúrt, jóképű Jacobra. A buli vége felé alig néhányan maradtunk a lakásban, és az egyik szépfiú rászállt a barátomra. Eléggé eláztunk mindketten, és az *egyszer élünk* dumámmal rávettem Jacobot, hogy próbálja ki. Nem sokat kellett győzködnöm. Valójában soha nem taszította a dolog, de józanul kétlem, hogy rászánta volna magát arra, hogy lefeküdjön egy fiúval.

Másnap reggel megtudtam, hogy egy egész jó éjszakát töltöttek el, de Jacob mégis megfutamodott, mert utána nem volt hajlandó találkozni a sráccal. Helyette újra lányokat szedett fel. Néhányszor próbáltam vele beszélni a dologról, ugyanis

folyamatosan azt éreztem, hogy Jacob elfojtja a vágyait, ám mindig kitérő választ adott, ezért nem erőltettem a dolgot. Nagyfiú, el tudja dönteni, mit akar.

- Nos, én sem tétlenkedtem. Kilenc után kapom a desszertet - árultam el neki.

Jacob újra rám emelte a tekintetét, arca felderült. Jól ismert már.

- Kit szedtél össze ennyi idő alatt?

- Az ételfutárt - vigyorodtam el büszkén. - Helyes kölyök, és nem tűnt tapasztalatlanak.

Jacob csak a szemét forgatta.

- Hihetetlen vagy. Egyszer a farkad miatt kerülsz bajba - dorgált meg finoman.

- Majd a legtávolabbi szobát kapod, hogy ne zavarjunk, de ha van kedved, beszállhatsz te is - incselkedtem vele.

- Te mindenáron meleggé akarsz tenni engem - kacagott, majd inkább felállt, és kivitte a tányérját a konyhába, ezzel kerülve a kínos témát.

- Már az vagy, csak még te sem ismered be - kiabáltam utána.

Elképzeltem, milyen pofát vághat most. Egy mosollyal az arcomon forgattam a poharam a kezemben, és vártam, hogy visszajöjjön, de Jacob szándékosan húzta az időt valamivel, hátha mégis ejtem a témát. Megittam a bort, és utánamentem. Jacob a konyhapultnak támaszkodva meredt maga elé, és közben iszogatótt.

- Oké, akkor hívj el egy csajt, ha az jobban tetszik. - Megveregettem a vállát, és betettem a tányérom a mosogatóba.

- Van, aki kibír egy éjszakát szex nélkül - vágott vissza.

- Igen? Ki az? Bemutathatnál neki.

- Baszd meg, Alexander! - A telefonja után nyúlt, és a füléhez emelte. - De csak azért, mert úgysem hagynál békén.

Játékosan belebokszoltam a hasába, és otthagytam, hadd egyeztesse le valamelyik csajjal az éjszakáját. Az órára néztem. Nyolc is elmúlt, úgyhogy lassan készülődniem kellett. A nappaliban megvártam Jacobot.

- Na? - kérdeztem, amikor vidám képpel bevonult hozzám.

Jacob ledobta magát a fotelbe.

- Jess eljön.

- Az a Jess? - emeltem meg a szemöldököm.

- Igen, az a Jess - bólintott vigyorogva, és izgatottan beletúrt a világosbarna, rövid hajába.

- És a férje mit szól hozzá?

- Elutazott - vontam meg Jacob a vállát.

- Szóval most már feleségekre hajtasz? - Hozzávágtam az egyik párnát, ő meg elkapta.

- Lószart! Viszont ezt a nőt nem lehetett kihagyni.

Jess apám barátjának a felesége. Úgy jó harminc évvel fiatalabb a férjénél, és igazi bombázó.

- Ha jól sejtem, nem ez lesz az első alkalom. Nem szép dolog, hogy titkolóztál előttem, ügyvédkém - játszottam meg egy kis sértődést.

- Még csak egyszer történt meg. Lefoglalt a temetés, azért nem említettem eddig - magyarázkodott, holott szükségtelen volt. Nem tartozott nekem beszámolóval, kikkel szokott ágyba bújni.

- Azért remélem, közölted velem, hogy én is itt leszek, nehogy zavarba jöjjön.

- Szerintem te annyira elfoglalt leszel, észre sem fogod venni, hogy itt járt. Mellesleg Jess nem az a zavarba jövős fajta.

- Én is abban bízok, hogy tényleg elfoglalt leszek. - Felemelkedtem. - Megyek zuhanyozni. A gardróbban szolgáld ki magad, ha szükséged van váltóruhára.

Felröppentem az emeletre, a fürdőben ledobáltam a ruháim, a hajam kontyba kötöttem, és beálltam a zuhany alá. A vigyor nem akart eltűnni az arcomról. Ez az első alkalom, hogy fiút hívtam ide. Szabadon, titkok nélkül. A tény annyira feldobott, na meg az a néhány pohár ital, hogy énekelgetni kezdtem a vízsugár alatt. Aztán eszembe jutott a melegbár, amit Jacob említett. Holnap este mindenképpen el kell mennem, és ezentúl bármikor megtehetem.

Miután elkészültem, az öltözködéssel nem igazán akartam vacakolni, hiszen úgymint hamarosan lekerül rólam minden. Csak egy bokszert húztam magamra, majd lementem. Jacob is készülődhetett, mert nem találtam lent. Öntöttem még egy italt, és ledobtam magam a tévé elé. Még meg sem ittam, amikor megszólalt a csengő. Az órára néztem. Kilenc múlt tíz perccel. Örömmel nyugtáztam, hogy a kis futár nagyon igyekezett hozzám.

- Ó! - nyögte a fiú, amikor ajtót nyitottam neki egy szál alsónadrágban.

- Máris jól indítasz ezzel a csücsörítéssel - viccelődtem, mire most tényleg zavarba jött. - Na, gyere, ne ácsorogj itt - invitáltam beljebb.

Eszemben sem volt túl sok udvariaskodással húzni az időt, és itallal sem kínáltam. Nem azért jött, és ezt ő is pontosan tudta. Ledobta a cipőjét, kézen fogtam, és már vittem is az emeletre.

- Balra van a fürdő - intettem neki, miután beértünk a szobámba.

- Zuhanyoztam a munkahelyen. - Utánam nyúlt, és megállított.

- No fene! - mosolyodtam el.

Szerettem, ha valaki tudta, mi a dolga. Ez a srác pedig nem teketóriázott.

- Tom vagyok. Gondoltam, nem árt, ha tudod a nevem - somolygott, és azonnal a számra tapadt.

2. fejezet: Harmónia

Benjámín

A telefonom megállás nélkül berregett az éjjeliszekrényen. Hiába húztam fejemre a párnát, akkor is hallottam. Mérgesen nyúltam érte, és félig csukott szemmel realizáltam, hogy Robin keres.

- Ha nem valami sürgős, esküszöm, kiheréllek - szóltam bele kómás, rekedt hangon.

- Akkor nem megyek el hozzád - érkezett a duzzogós válasz a túloldalról.

- Megbeszéltük, hogy legalább tizenegyig hagysz aludni - morogtam, és próbáltam kinyitni a szememet.

- Már két óra van, Benjamin. Most végeztem, és gondoltam, felugrok, de hallom, nem alkalmas.

Hirtelen emelkedtem ülő helyzetbe.

- Mi?

Nem szoktam ilyen sokáig aludni. Legkésőbb délben mindig talpon vagyok.

- Ezek szerint nagyon elfáradhattál, édes. Nos, mi legyen? - kérdezte Robin már kedvesebben.

Kitoltam magam az ágy szélére, és nyújtóztam egyet.

- Oké, várlak. Addig összedobok valamit, gondolom, te sem ebédeltél még. - Felálltam, és a fürdő felé vettem az irányt.

- Nem, de ne fáradj vele, viszek kaját. Egy órán belül ott vagyok. - Kinyomta, én pedig letettem a készüléket a mosdóra.

Mióta a Neon Moon nevű bárnt üzemeltettem, gyakorlatilag a délelőttök megszűntek számomra. Minden nap hajnali öt körül estem haza, és csak bedőltem az ágyba. Kizárólag olyankor ébredtem fel a korai órákban, ha valamit el kellett intézнем. Nem túl kellemes, de megérte, és végtére is, szerettem csinálni.

Miután felfrissítettem magam, főztem egy kávé, közben megnéztem az üzeneteimet. Robintól érkezett az egyik. Biztosan nem akart felébreszteni, és mivel nem válaszoltam, felhívott. Néhány értesítést kaptam a banktól és a szállítóktól, illetve Martin is írt, hogy ma este jön fellépni.

A kávéval a kezemben kimentem az erkélyre, és rágyújtottam. Imádtam ezek kombinációját. Egy jó kávé, jó cigi és kellemes, napos idő. Ha minden igaz, akkor még ehhez jön a jó kaja, valamint egy jó szex is, amint Robin ideér.

Három hónapja jártunk. Robin egyik este megjelent a bárban, soha azelőtt nem láttam ott. Azonnal szemet szúrt a feltűnő szépsége. Szőke, egyenes félhosszú haj, csillogó sűrke szemek, pisze orr és hihetetlen bájos arc. Én szolgáltam ki, ám amikor rám mosolygott, rögtön tudtam, hogy meg kell hódítanom.

Miután szóba elegyedtünk, rajtam kívül már nem is foglalkozott senki mással. Megtudtam, hogy húsz éves, egyetemista, és valóban először járt a Neonban. Ismerkedni jött, így meglehetősen sikeresen zárult az este mindkettőnk számára. Nem zavarta a hat év korkülönbség, és túlságosan az sem, hogy az éjszakában dolgozom.

Attól az estétől kezdve mindennap találkoztunk, és magától kialakult egy kapcsolat közöttünk. Egyikünk se ment el mással, és jól elvöltünk így. Soha nem mondtuk ki a bűvös szót, de talán Robin többet érzett pusztán szimpátiánál. Én egyszerű okok miatt nem tettem, hisz nem tudtam, szerelmes vagyok-e, ő pedig lehetséges, hogy sürgősen tartotta, mert szavak nélkül is kimutatta az érzéseit. Törődött velem, figyelt rám és kedves volt, én pedig igyekeztem mindezt meghálálni neki.

- Hahó, megjöttem! - hallottam a hangját az előszoba felől.

Robinnak adtam kulcsot a lakásomhoz, de soha nem állított be hozzám bejelentés nélkül. Persze, előfordult, hogy már akkor csörgetett, amikor a ház előtt állt, de mindig ideszólt előtte.

- Helló! Hogyhogy ilyen korán végeztél? - Odaléptem hozzá még mindig a bögrével a kezemben, és egy puszit nyomtam a szájára.

- Elmaradt az utolsó előadás. - Kuncogva beletúrt a hajamba. - Kócos vagy.

- A fésülködés kimaradt. - Elvettem tőle a táskát, és bevitettem a konyhába.

Robin lerúgta a cipőjét, és követett. Miután letettem a csomagot a pultra, azonnal átkarolta a nyakam.

- Nekem így is tetszel - hízelgett.

- Téged nem tudlak túlszárnyalni. Gyönyörű vagy. - A füle mögé simítottam a selymes haját, és kezem a derekára csúsztottam.

Egy pillanatig csak néztük egymást, majd lágyan megcsókoltam. Robin belesimult az ölelésembe, és halkán felnyögött, mikor gyengéden megharaptam az alsó ajkát.

- A kaja várhat még. - Az ölemben kaptam, és a hálóig hátráltam vele.

Robinnal szeretkezni csodálatos élmény, mert mindig olyan érzéki, odaadó és figyelmes tud lenni. Szelíd. Talán ez a legjobb szó rá. Ugyanakkor gyakran hiányoltam belőle a szenvedélyt és a spontaneitást. Mindig kényesen figyelt arra, hogy a megfelelő helyen és időben legyünk együtt, soha nem támadott le csak úgy, a legváratlanabb helyzetekben. Én pedig hiába próbálkoztam például a klubban vagy a kocsiiban, ő minden esetben azzal hárított, hogy meglátnak, esetleg ránk nyitnak, és neki úgy nem megy.

Beletörődtem, hiszen Robin még így is kiemelkedően jobbnak bizonyult az összes korábbi kapcsolatomnál. Azt hiszem, tökéletes nő lett volna belőle, ha annak születik, és valószínűleg a legjobb férj és apa lesz, ha eljön az ideje.

A zuhanyzóban álltunk, és a szivaccsal mostam a hátát. Robin az első fiúm, aki nem nőtt magasabbra nálam, ami nagy szó, mert sajnos az én százhetvenkét centimet a legtöbb srác túlszárnyalta. Még a haverjaim is lekicsimeztek néha, pedig Martin csak egy, Zeph meg két centivel magasabb nálam.

- Mit terveztél mára? - kérdeztem miközben Robin hibátlan, hófehér bőrét simogattam.

- Tanulhatok itt, ha nem zavarok. - Felém fordult, és átvette tőlem a szivacsot.

Reggel már zuhanyoztam, de hagytam, hogy újra megmosdasson, hisz tudtam, szereti csinálni.

- Nem zavarsz. Mikor lesznek a vizsgáid?

- Jövő hét szerdán kezdődnek. Nem ígérem, hogy addig sokat látsz, mert rengeteg magolni valóm van.

Finom puszit adott a vállamra, majd kilépett a fürkéből, és felém nyújtotta a törölközőt.

- Ez sajnálatos, de megértelek. Azért néha benézhetnél a klubba, hogy lazíts kicsit.

Meztelenül mentünk a hálóba, mivel a ruháinkat ott dobáltuk szét. Magamra húztam az alsómat, majd a szürke tréningnadrágot és egy fehér pólót. Robin is visszavette a farmerjét.

- A hétvégén talán elnézek, de nem sok értelme van, hisz mindig dolgozol - morgott.

- Attól még én örülök, ha láthatlak. - Puszit adtam a szájára, és kimentünk enni.

Robin olasz kaját hozott, ami már egészen langyosra hűlt, ezért bedobtam a mikróba.

- Amúgy minden rendben? Húzó éjszaka volt, hogy ilyen sokáig aludtál? - érdeklődött terítés közben.

- Nem mondanám. A forgalom piszok jó, de nem dolgoztuk halálra magunkat. Ma este biztosan többen lesznek, mert Martin is fellép.

- Ó, Benjamin, mondhattad volna hamarabb! Tudod, hogy szeretem a zenéit - háborgott Robin.

- Csak most üzent. Viszont, szerintem a hétvégén is eljön, úgyhogy megnézheted majd - mosolyogtam rá.

Robin mellett én is egészen nyugodt tudtam lenni. Még a trágár beszédem is elhagytam, mert tudtam, hogy nem szereti. Azonban a bárban a legkevésbé sem fogtam vissza magam, talán Robin ezért nem szeretett odajönni. Egyrészt gyakran féltékenykedett, másrészt pedig mindig azt mondta, ott egészen más vagyok, és néha fél attól a Benjamtól. Valójában pedig szerintem ott lehettem önmagam, és egyáltalán nem viselkedtem agresszíven, csak azzal, aki megérdemelte. Egy ilyen helyen gyakoriak a balhék, és kell a határozott fellépés. Na, nem mintha egy izompacsirta lettem volna, de rendszeresen sportoltam.

A kanapén elhelyezkedő fiúkra pillantottam. Már körbepakolta magát a jegyzeteivel.

- Zavar, ha meccset nézek közben?

Megrázta szőke fürtjeit.

- Nem, csak ne legyen túl hangos.

Egy ideig a tévét bámultam, vagy épp Robint. Elmélyülten olvasott, és időnként a szája is mozgott, ahogy magában felmondta az anyagot. Aranyos volt, mikor a ceruzáját rágcsálta. Nem is értettem, hogyan futhattam össze egy ilyen angyallal olyan helyen, mint a Neon. Igaz, nem egy lepukkant klub, de a törzsvendégek zömét a vagány, beleváló srácok tették ki, nem az ilyen kis szerény bogárkák, mint Robin is.

Észrevette, hogy nézem. Szép, szürke szeme felcsillant. Szája édes mosolyra húzódott, és máris az ölembe csusszant, hogy csókot lopjon tőlem.

- Miért néztél? - A hajamat simogatta.

- Talán tilos? - Kezeimet a fenekére helyeztem, hogy feljebb húzzam.

- Nem tilos, de olyan fura volt a tekinteted.

- Csak gyönyörködtem - árultam el neki az igazat. Tudtam, hogy ezzel leveszem a lábáról.

Robin csípője máris mozdult, én pedig felmordultam az erotikus mozdulatra.

- Azt hittem, tanulnod kell. - Szorosabban markoltam a fenekébe.

A melegítőn keresztül könnyen megérezhette az izgalmi állapotom.

- Ennyi még belefér. - Lekúszott a lábam közé, hogy kiszabadítsa a merevedésem az anyag fogságából.

Mielőtt a szájába vett volna, még megjutalmazott egy huncut pillantással, én pedig behunytam a szemem, és átadtam magam az újbóli élvezeteknek.

Bevallom, szerettem ezt a nyugalmat. Éjszakánként pörögtem eleget, ezért jólesett a csend, és a kényeztető kedvesség Robintól. Néha ugyan megfordult a fejemben, hogy azért elégít ki ilyen gyakran, nehogy kedvet kapjak máshoz, de mindannyiszor elhessegettem ezt a gondolatot. Valószínűleg szeret engem, azért csinálta, és ilyenkor még viszonzást sem várt cserébe. Önzetlen kis bolond.

- Nem baj, ha lemegeyek kicsit edzeni? - kérdeztem nagyjából egy óra múlva, amikor végképp meguntam a semmittevést.

A ház alagsorában nemrég nyílt egy edzőterem, amit akkor használtam, ha nem volt kedvem a futáshoz, vagy épp nem mentünk a haverokkal focizni. Valójában alig jutott időm a két utóbbi dologra, mióta megnőtt a forgalom a Neonban.

- Menj csak! Készítsek valami vacsorát, mielőtt indulsz? - Robin letette a jegyzeteit.

- Ne fáradj velem, majd megállok valahol. Vagy akár indulhatunk korábban, és mielőtt hazaviszlek, beülhetünk egy étterembe - javasoltam, miközben már a cipőmet húztam magamra.

- Remek lenne! - vigyorgott rám, és nyújtózott egy nagyot.

- Lehet, nem ártana, ha időnként te is lejönnél velem, olyan kis vékony vagy, és túl sokat görnyedsz a könyveid fölött.

- Azt hittem, szereted, ha okos vagyok - ütötte el Robin egy tréfával a dolgot.

Csak legyintettem, és már szaladtam is le. Jól megdolgoztattam az izmaimat, majd egy újabb gyors otthoni zuhany után fekete farmerbe és ujjatlan, szintén fekete pólóba bújtam. Addig Robin is összeszedte a cuccait, így hétkor már a kocsimban ültünk.

Nem akartam túl elegáns helyre beülni, egyébként sem igazán szerettem a puccos éttermeket, így egy egyszerűbbet választottam, nem messze Robinék házatól. Kellemesen megvacsoráztunk, majd Robint kivettem otthon. Ő még a szüleivel lakott, akik tudtak a kapcsolatunkról, és soha nem elleneztek a találkozóinkat, egyedül azt kötötték ki, hogy amíg a fiuk nem végez az egyetemen, addig ne költözzünk össze. Persze, korai is lett volna erről beszélni, hiszen még csak három hónapja voltunk együtt, így ez szóba sem került közöttünk.

Nyolc elmúlt, mire a Neonhoz értem. Zeph már a pultot rendezte, és közben Martint szórakoztatta.

- Üdv, főnök! - fordult felém Zeph, amikor meglátott. Martin is megpördült a bárszéken.

- Hali, Benjamin! Milyen kisimult vagy ma. - Martin azonnal kiszúrta az elégedettséget az arcomon.

Figyelmen kívül hagytam a megjegyzését.

- Zeph, mondtam már, hogy ne hívj főnöknek, amúgy, sziasztok. - Leültem Martin mellé a pulthoz. - Adsz egy vizet?

- Mi az? Ennyire kiszáradtál? Talán Robin túlórázott rajtad? - poénkodott tovább Martin.

- Úgy is mondhatjuk, de a szomjúságom oka a steak, amit nemrég ettem - kacintottam a sötétszőke fiúra.

- Hm, irigyellek. Inkább ne beszéljünk kajáról, mert majd' éhen halok.

- Diétázik - kuncogott Zeph.

- Talán beteg vagy, zabagép? - Martin vállára csaptam, és le is húztam a kis flakon vizet, amit Zeph elem tett.

- Nem, de az leszek, ha nem ehetek valamit egy órán belül - nyögött fel fájdalmasan.

- Basszus, rendeljek neked valamit? Nem szeretném, ha elmaradna a mai koncerted - viccelődtem.

- Már úton van - árulta el Zeph.

- Micsoda? - néztünk mindketten a kreolbőrű barátomra.

- Rendeltem neked pizzát, mert már untam a siránkozásod hallgatni - fintorgott Zeph, és a törlőruhát a vállára csapta, amivel eddig a poharakat fényesítette.

- Bűnbe viszel. Hát, milyen barát vagy te? - háborgott Martin, de közben már csillogott a szeme.

- Olyan barát, aki törődik veled - válaszoltam Zeph helyett, és elvonultam az irodámba, hogy nyitásig átnézzem a papírjaimat.

Kint pár perc múlva már megnövekedett a hangzavar, valószínűleg a három további emberem is megérkezett. Adam volt a másik pultos Zeph mellett, Jack és Ed pedig a kidobók. Ezenkívül egy beugróst alkalmaztam még, Thomast, ha valamelyik fiúnak dolga akadt.

Három éve nyitottam a Neont. Ebbe öltem az összes spórolt pénzemet, plusz egy szép kis hitelt is a nyakamba vettem, amit ma már könnyedén törlesztettem, mert a megérzéseim jónak bizonyultak. Nagy forgalmat bonyolítottunk, és a folyamatos fejlesztéseknek köszönhetően, elég nívósra sikerült kialakítani a helyet. A Neon Moon ma már sokkal inkább klubnak volt nevezhető, semmint bárnak, mert egészen kinőtte magát. Egyedül azt sajnáltam, hogy az épületet bérelnem kellett, de talán egyszer majd megpróbálom megvásárolni. Elsőként túl akartam lenni a hiteltörlesztésen.

Zeph barátom már a kezdetekkor velem tartott, és hiába szerzett ő is diplomát, simán beállt a pultba. A jattal együtt egész jól keresett, így meg sem fordult a fejében, hogy lelépjen. Nem melleleg a szép arcának és a feltűnő tetoválásainak köszönhetően

rengeteg fiút vonzott, így meglehetősen bőkezűek voltak vele a vendégek. Adam gyakran panaszkodott is, hogy Zeph több borraivalót kap, mint ő.

Martinnal egy véletlen folyamán akadtam össze. Születési bulira hívtak az egyik klubba, ahol a szőke srác a sarokban gitározott. Baromira tetszett a hangja és a dalai, ezért megkérdeztem, nem lenne-e kedve nálam is játszani néha. Azóta, amikor csak tehettem, fellépett a bárban, de még utolsó éves lévén, kevés ideje maradt rá. Martin hobbizenésznek számított, pedig iszonyatosan tehetséges, ám hiába győzködtük, hogy vegye komolyabban a zenélést, ő a fogorvosi pálya mellett döntött.

Tíz körül mentem ki először, mert még ellenőriztem a készletet, hogy másnap le tudjam adni a rendeléseket. A hely már szinte megtelt. A felhozatal most is eléggé vegyesnek tűnt. A velünk egykorú huszonéves srácoktól kezdve, egészen a negyvenes korosztályig, mindenki megfordult itt, hogy eltöltsenek egy laza estét. A zene hangosan dübörgött, a cikázó fényekben sokan táncoltak a pult előtti téren, de az ülőhelyeket is mind elfoglalták.

- Beállok! - kiáltottam Zeph-nek, és már nyúltam is egy tálca után, hogy összeszedjem a poharakat a vendégtérből.

A táncoló vendégek között átlavíroztam az asztalokhoz és a boxokhoz. Két perc alatt telepakoltam a tálcát. A tánctér szélén slisszantam vissza a pulthoz, amikor egy nagy tenyér a fenekemre simult.

- Óvatosan, el ne ejtsd, gyönyörűm! - súgta a fülemben egy mély hang.

- Vedd le rólam a kezéd! - szóltam rá úgy, hogy hátra sem néztem. A tálcát letettem a pultra.

- Még el sem kezdődött az éjszaka, és máris milyen morcos valaki - nyomult teljesen mögém, és változatlanul a fenekemen tartotta az egyik kezét. Megcsapta az orromat a kellemesen fűszeres illata. Magam mögé nyúltam, elkaptam a kezét, megpördültem, és azzal a lendülettel hátrafesztettem a karját. Testünk egymáshoz préselődött, rendesen zavart, amiért ilyen magas, és fel kell néznom rá.

Egy mesés szép, zöld szempár nézett vissza rám, mely egy csepp rémületet sem tükrözött. Helyette játékos pimaszság csillogott a tekintetében. Lassan megnyalta a szépen ívelt, piros ajkait, és rám mosolygott.

- Hm, úgy tűnik már nem működnek tökéletesen a radarjaim. - Oldalra biccentette a fejét, hosszú, rakoncátlan tincsei meglibbentek a vállán.

- Akkor csak gyakorolj tovább! - Elengedtem a karját, és elléptem előle.

